

Կարք ուսիսնցով եւ, որ Ես
շանդուղաննայի ինձ հս-
ման տա և առգելի «Ազգ»
թերի տարար, մայիսի 20-ի մի
հրապարակմանին, որը վեարելում
է Հայութանի գողոների միուրա-
նու և մասնավորացն իմ անձին,
որվելեւ մեր դժվար ժամանակին-
ւում մարդի չափեն, թե զբախուեր
ու բ հային յանձն, ինենց կորցւուն
ումից ուսիսնցն, և հետո կազ-
մակետուրայան դիկայացը դրաւ Ե,
որ համբեւատ լինի կազմուելու-
ուրայան յարաւանցուր անդամի
հանգիւ ուժան կ նուաց մեջ բա

բաւարձ է եղալ, ոչ և պահանջրյան
ո քաղց, ոչ դասեւազ, ոչ կ Գրո-
նիքի միուրյանք գրկմի է իր սանան
սովորութեայ ու կարգավիճակից...
և հանկարծ մանկական բարութ-
եան Գրութիքի միուրյանում: Ո՞ւ է
զամբաւական, շիփեան: Բայց այդ
դեպքու է միայն զամբաւական,
այդ ոչ այնովին ստրանի խանա-
ռանի արժանի. ինչու «գրույն»
ինձ են սկսեց եռապարական են-
դինութը: Մասնաւիշի են կարդած
ու ուշ հոգածորյան, ունչ է ու դա
լիք. երճանից զաւ ուիչ զա-
գաց չի տարածուն իս ուզ:

Սակայն առ անհատական ինքը է և կարող ես լուս վկա պահել, բայց ես զայտ անքուսոյ նոր և շիրառացած չափել (ճանակվելով հասցեին արդամ այլ վերտօնամն ին թե՞) ի՞նչ է, ումի՞ պիտի բաժա-

պետրոս

Ի՞սկ, երկիրն ունի պյունիք ...

ևն բացել բացառիկ խմբախ բռն-
կումների ընդունակ. հաճախ անձն
դի գլուզգայուն. նաև այնող կա-
րող ես հանդիպել մարդկանց եւ-
տակայորյան եիլունքազին այն-
ովիք ժայթառների. որ կանչի ու-
րիշ ատառեզներուն կարող են
բռնական օրենսդրի հոդվածներու
դասակարգվել:

Եվ անկախութեն ոլիսի շաբարա-
դասնայի. եթև միտնիքը իւապո-
ւակը ինձ հսկա չափազանց
զարմանալի «Երկասուրբուն» մե-
տառարբուն չտնենաւ: Խնդիր ու-
րիշն է հայտնի. այդ «Երկասուր-
բուն» բարը հայելենում եւստա-
կում է եւկո անձերի խոսակցա-
րյան, միջյան ոչ այն «Երանելի»
յամանակներում, եթ մենք, իր խո-
ւորվ առած «Իւրա նկամածը
բար՝ գրական լին» և ոչ կ այդ
շաբարատիկ օրը. եթք «Պատահա-
րու կեզ լին» նոյն Շնկարացու-
նը «Հումկու»: Մեր մաց հակառակի իմ
բազում անհայտից քրեայի. այդ
«Երկասուրբուն» բարի խաւար գր-
սեառող եւնուր էնի չի տեսելի:
Անմի գրական կամ գրականուրբան
մայիս ուսոյց խոսնկուրբաց չեմ
ունացել: Ու այն տափենին, և
այս ասիմելիք փորոցում անձեռ
ուրախական հանդիպումի «Ա
միսներ առաջ փորոցում հանդիպ-
ցի մի գրախ»: այս մշքեամսի ո-
նը ևս խասագոյն դգունդրուն է
արտահայտչ Գրովնորի մուրբու-
նից, գրական ճանալից, մեծ երց
նաև հանդիմանել է ինձ. ու. այս
ուս առաջ, հետո են կանգնա-
Գրովնորի նիւրբան կանչից, եռա-
պիրար բողոքում եմ, որ մուրբու-
նը մեր աշխ առջել ավելիի, ճանա-
լը առտրուխունի:... եթք փորձել եմ ս-
ուակիլ, թէ գրական կյանի տե-
սից մնեն կ ինըն և ինըն ի՞նչ է ո-
րեւ այդ կյանի որականանան, ա-
խուժացման, համաւ. «Արա. Ա
դգունիկ է կրիին և հետացել: Ես
մասնել եմ մու մեծ տայրն է ույի-
անեն. հարու են աւել դիմացը,
իր փոքր երբար մնապում է ա-
սուրելորյան մեջ»: խալումն ու-
գոց սխալ է են. որ դիմացը
ներկ հետո են փախչում: Ան-
հրապարակութեան առաջ առաջ

ու առաջապահութեան մեջ դարձվեց,
որ նոյն հանդիմանները նա արել
է նաև Զորաց Խաղավիշտունին և
Դավիթ Մուտայանին. որոնք նոյն
թիվ Կողմերի միուրյան այսօրվա
դիմումներն են: Ինչոք՞ս ընդու-
չի Խաղավիշտան հեղինակի այդ
գումանակիքը, ո՞ւ բառով, բայ բըրե-
ցողն ու մեր գրքներները սուսեն:

Անիք. Հայոցառման հետի ավելի
հետաքրքրութ է, թե ևս ինչը՝ այդ
ուսին հաօքաբար «ուկին» կիշե-
ցի. Դպիսեմ, ինչ որ եղավ. Դառն
կ ազգեաւտ. սպարախ. Հինձ.
ոլաքին կամ ուշի մի բան առկա:
Բայց անձնան այդ ուսին ինձ հա-
մար ուկրու և անձն բանից արծ-
նակու կրի:

Եւ, այսպահենայինը, և ապրուիման մեջ կան մի բանի զ պրատրյան համար մեղադրամներ, ու ունի պրատրյան և՛ գրիշ օգոստի 1-ին օնքացի խոհարարներն ու առաջնորդներ լուրջ պատշճաղները մեր ուշեմասնափի սկզբու առ 1-ին օնք մեր Խարթումայրքն ըստ լուրջ հիմքեր, և մեր աշխատավայր ո՞ր բայց դունքը: Դա Գործների տակ է և մատղի խեց տակ ովհի զան իշեց զավան կանչ: Ապրձու առաջ համար հապերի և ու կ ժաման օգնությաններու սկզբու ժամանքը: «Եթե որևէ ոճ զանգահանել, բանուորդ բոլոնք զած» բայց է երազարտահան հեղինակը: «Պահուզործ» իր զրո կան աշխատանի և և հեղինակ ուր այսօնի հորդանակ գեղը, իսկ երե զրո որո օրն առաջ որեւ համուցնա հաւաքացնու և իր հեղինակ փառանձնանը և իր «Բանուցածի» հանար դրայաններ սեղծերան, զրո այլ զրոյ շաբ: Խոյս ոս այս Խանականից և հանիկան, և հետ դիս բար շառած, թշունի մեց նենախիլուսն է: «Դու ինձ չե, որ ոլու եւ...», խոր կտօն աղջուն չի ուզու հավասար, որ առածի մեջ միշտ կա, և մասս կա:— «Դու ոլու և Գործների մխարյանք, քավանուորյանք, անձնութիւ կարոյ եմ ևս նոց ոլու չինեն: և զրո ինձ ոլու չինեն: Այսին կ կա, ուղիւնա ոչ հաստիկիցնեն են, ոչ է իրա հիս առնչուրյան ենն ունեցել: Սակայն Գործների մխարյանք նոց չաս ու ամելին է ոլու, նաև, առան ինձ: Այս մխարյան համին հաս պրատրյան հեղինակ Անոնիք Սահենանք մխարյանք անցած տարի եղան միլին որ հայուր հազար ուրու հանցանակ է նաղկածութ:

Մինչդեռ, զերք է եղի. Եթ ճամփա-
փա ճանց օրերին մահացած գրովի
հայութիավորելու համար միջոցներ
յունական դասձատով միտրուն
հայացային ոսքիանուրբանից դու-
զադ է Խնարել: Սա առերս կա-
զենո՞ւ բան է: Մրա համար ցա-
խ՝ գործ եւապարական հեղինա-
կը Այս տարի Խաչուղարքային
գրական ֆոնդի Վաշշուրյան և
միասին ոռուսակ միտրունեց, ոչ մո-
րյան յութանիցու անուան մե-
ամփ անհատությ ուսկընագրել
կան աշխատանք ամբ նախկած

բան: Նման արտանուրյան գրողները չեն ունեցել կարև: Ենչի՞ համար եւ ինչ զանաքեռուրյուննենույ է առնված այդ սուստմ, եթ ոչ միաբարյունը, ոչ գրական ֆանը ոչ Մովսեսից, ոչ կ Հայուսանից ոչինչ չեն սահման: Մի՞ր երդու արժանադրավորյանն ու սելջուկունական թրաքը դափնանելու խամաց չեն: Մի՞ր եր Վորվիժոննի և Շահահեննի է արժանի նաև այն փառք, որ իր փոխարև հաճճն եւ սպանմ խօնդրելու, ալեւսկը նվազագույնի դարտասահմուրդներ եւ Հայուսանին ու աշխարհի աշրջանի

ծայրեւոմ մուտքալով. կնօսական անհրաժեշտության ինչ-որ բաներ են խոյայրում գրանցենքի և եռաց ընտանիքների համար. Ո՞ւ է հաղող գովոյ պրական նրանք կատարյան են դշանքի հանդեպ. Քի՞ այս

զեր շնոյալ է հայտարարված, ՏՐ-
ՎԱԾ է դատարան վճիռ կայսցեն-
լու համար. Հինգ մնում է դատա-
վորների խոհի և օրենքի կիրարկ-
ման հաւաք:

Երես տեղմագործական նն. զրադիլ մեջ այդ ի՞նչ անհպատ մրցով մանել է մարդունակների փաստի մասին, որ իրականություն է դառնել առանց ուղարկած տակելու: Ապրանք մեկ ասուց ավելի է, որ մամուլը, ինչ ուստասնակությունը գրել է խոսել ենք «Համագույշին» հայրենի մաս վուականության խոնդ և ստեղծել գրականության լիգիաբանության, ապօպային պատմության, փիլիսոփայության, ազգագործյան ասուցւունության ամենամասնաւոր մասերի մեջ առաջարկելի մեջ՝ մարդունակների ծնունդը, իրատարական կան զորքը փոքր ինչ ենդիդից տարածության մեջ:

լու նոյատակով: Ո՞ւմ հայտի չէ, որ դրան խորս լիված ասպարեզնեն: Կամ ո՞ւմ հայտի չէ, որ դրան մեր ժողովոյի լորյան ողբուշար և կազմում: Այդ գործի շուրջ հանձնաքարտած և նեված ասպարեզների գրեր ըստ եւանալիք նաևն գետնեն այսեղ Հայաստանու Աւատաշարիկ տարեց ծայրեղու Անելաս իրավաբարեն: Եւան ևն վիճակի արդյու գնահատական սալու գործի առանձիններին: Կամ մի քայլ նոյատակին չեն ծառապու «Թեմերանի»: Ազգային եկեղեցու Քահորդականի, անհաս բարեկարգեցնեն: Կուրենի գործեն այդ ասպարեզու Այսօ այդ բոլոր թեմն է համար Ի Հայուսանի գրղմենի Ծմուրյան աշխատանիների հետ, և Ժողովրդի կաղանա և կաղալիք մահարենինի և ուղուղյան կայանու աշխատանիներին:

ԶԵ՞Ն կուրծում, թե սրբարյուններ սոսկ իեւկով տոր շնչ զանա, ուստի և սատանի ստարձեր ցանձրյունք տօն լին: Հարկավել զոն մի փոքր սրբարյուն հայութեա ինեւ ու ներում, և աճանաւակ կոստնա իրական խական եւ խոսքը:

ԱՍՈՒՅԹԵԱԾՈ

Եթե Խաղը եւ, կոչ են տախիս. Եթե դասն եւ, թում են: Եթե անհամ եւ, հորածում են: Բայքաբէջին ծայնն ու դիմախաղը խորհրդավոր են դաշն Եռու խոտեսանցութքը բարձ ծալարդա կով մատուցելու համար: Իրենց ու լուցին հագուրդ տապու համար՝ ու աշխատութեան խորհրդ է տվյալ զօց վել հայութամնեթից: Բայց ու այն դժու, դեմք է զանահատ աշախտութին, որոնք մեզ սովորեցնում են լոկ եւ ունկնդրել: Միջնադաւային հեռա խոսակայանը Ենրողություն է խոն րում, որ համարդու չի ընդհավառեց աշախտութեան տները: Լուրյունը ու կի է, Հայութաբրյունը արծար, ասիս վորի դեմում դղիճն, աշախտությունը կայա: Այսիսկ լուծում է հանրադեսուրյան մետաղի հիմնա հացը, խանը ու այն «խոտես մրա է»: Լուրյունը ուկի է համարդա խորհրդաանում, որտեղ խոսում են այն, ինչ Եղասակահանար է: Ուսի մեկ շաբաթ լուրյամք դեմք է հար գել աշախտու նեցցցայների հիւաս կը: Մի ժամանակ, ահաբեկնու նուն խորհուրդ էին տալիս: «Ճառ զիւրա ին խոսում: Դիմա ին խացողն է ուն խոսում: Այստես են կրկնում «ին է ամայում», կարծու անամորուրյունը վարուցիկը տրականուն մասն չի նի մարդու կենցաղի բոլոր բնազա վաները: Սարդ կա, որն աշխարհի մրա առած չլոնի, որովհետեւ միան լին ունի: Եթե տամադրված եւ, որ դիմացին անասուն է, հետք խոտեսին նայիր ոչ թէ աշերին, այլ ականցնե րին: Երեմն մարդու մասին ասում են, որ դակաս է, որովհետեւ ավելոր բա ներ է ասում: Եթե մեղք նեց վիրակը բում է, նայիր կողմը կանգնածին և չես սխալվի այլ վիրակնախ ա կունիր մասին: Երեւանանի տախու կի առտակելու համար շանելող դեմք է կրկնառակեա: Աներսի դեմ Խում զա կ յի օգնի:

Ընդեմ կառանք են, որ բարձր և խոնացողի հասակը: Կատարած տեսակետից բարձրահասակի համար զգ վար է խօնելը: Այս հարցին, թե արդյո՞ւ կիսո՞ւ մ է լու կարծիքը, ողովորքը պատասխանում է, որ ինձն բաժին է հաս նույն կետից ավելին: Սուրարդյանը ստրկական վարժագծից կարող են զարդարել կազմը, թե որն է նրա վերադասի խոնացան վերաբերունքը և նկատմանը: Եթե «Բարե ձեզ» ին «Հազար բարի» են դաշտախումներ, մասն վերադարձել, թե չէ ձեզ վար բարե կնատ:

Աչով այլու դեմում նկատ ունեցի դրամա ակնոցը: Խոյն մեխի ու խին շարունակ խիեւ, նույսակից կիսանես: Սարդու զիսին նոյնուրու, եթե նա մեխի գույս է: Ցանկանած են վայրէ հաջողուրյուն, որ նախան ծովներ ենց ընկառեն: Շաճախայշի որպակ նույսակ կախում ունի հար առանց մերօքան մասնաւուն: Անոն ու

Կանի ծանրաբենյած տանըու
տա ծօսնեց գրամահանեց և
ավաճ տն են ասցել մերին այսին
ներմ զոհող իւնց զաքընդունէ
ժամ:

Գրաբանականի գլուխական
լավացոյն մեզ առև պարագաներ ու
նենան է: Ծանրաբանման շահաբար-
տում, եթ ի վիճակի չես մեղք, առ
ժեկա և բաւկինուն համեմ և գ
ըանից, ապա ինչուն մի գրաբան
հափ: Ըստանի Դանես ունեցող գ
րե նախատեսված և գուշակ գրա-
նահանենի հաւաք: Գրաբանակա-
րյունը, որդես զողորոշ շահաբա-
տում, վերել է ապրան, եթ թշնամու-
րի կենսակարգավայր վարդիք մեջ:

